

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt I. In quo de naturalibus memoriæ apprehensionibus agitur:
modusque eam euacuandi: vt Anima secundum istam potentiam Deo
poßit vniri, præscribitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

CAPVT I.

In quo de naturalibus memoria apprehensionibus agitur: modusque eam euacuandi: ut Anima secundum istam potentiam DEO possit vniri, prescribitur.

NEcesse est Lectorē in quolibet istorum librorum, propositum nobis in ijs finem præ oculis habere, aliter enim multa illi in eorum lectione poterunt dubia suboriri, quemadmodum etiam nunc de ijs, quæ de intellectu nuper diximus, & de memoria voluntateque postmodum sumus dicturi, ambigere poterit. Considerando quippe qua ratione in nihilum potentias in earum operationibus redigimus, fortassis iudicabit, potius nos viam spiritualis exercitij demoliri, quam illam construere, quod reuera ita esset, si mens, intentioque nostra esset, non instruere hoc loco nisi Incipientes, quibus expedit medijs apprehensionibus istis discursiuis, & apprehensibilibus sese disponere & coaptare. Verum longe aliter se res habet, præbamus enim hic doctrinam ad vltremam in contemplatione ad vniōem Diuinam progrediendum, ad quem finem vniuersa hæc media exercitijsque potentiarum sensitiua relinquenda debent, & silere, ut ipse DEVS ex suo opereatur, perficiatque in Anima vniōem Diuinam: & propterea expedit hac ratione ac methodo extricare, euacuare, naturalique suo iure potētias ac earum operationes priuare, ut hoc modo præparetur locus, quatenus adimpleri & illustrari supernaturalibus possint: siquidem exigua earū capacitas adeo sublimē negotium attingere non valet, quin potius, nisi longe ablegetur illud præpedat, ac retardat. Cum autem verum sit (ut est verissimum) debere Animam potius cognoscere Deum per id, quod non est, quam per id quod est: ut ad illum pergere possit, necessarium omnino est nullo admittere modo, sed abnegare quidquid ex omnibus suis apprehensionibus, siue naturalibus siue supernaturalibus abnegari potest. Quam ob causam idem nunc cū memoria faciemus ex proprijs naturalibus limitibus eam educendo, & supra seipsam (hoc est) super omnē distinctam noticiam possessionemque apprehensibilem, ad sublimem spem incomprehensibilis Dei, illam subleuando.

gere non valet, quin potius, nisi longe ablegetur illud præpedat, ac retardat. Cum autem verum sit (ut est verissimum) debere Animam potius cognoscere Deum per id, quod non est, quam per id quod est: ut ad illum pergere possit, necessarium omnino est nullo admittere modo, sed abnegare quidquid ex omnibus suis apprehensionibus, siue naturalibus siue supernaturalibus abnegari potest. Quam ob causam idem nunc cū memoria faciemus ex proprijs naturalibus limitibus eam educendo, & supra seipsam (hoc est) super omnē distinctam noticiam possessionemque apprehensibilem, ad sublimem spem incomprehensibilis Dei, illam subleuando.

Incipiendo itaque à naturalibus notitijs dico, naturales memoriæ notitias esse omnes illas, quas ex quinq; sensuum corporaliū obiectis, visu, videlicet, auditu, odoratu, gustu & tactu, potest efformare; omnes præterea his similes, quas ipsa fabricare & formare potuerit. Ab omnibus istis notitijs & formis denudari, euacuarique debet, & conari abolere & extirpare imaginariam illarum apprehensionem; ita ut nulla supersit illarum notitia impressa, sicque remanet quantum fieri potuerit denudata, oblita, ab omnibusque auulsa, ac si nihil istarum rerum percipisset. Nec aliter fieri potest, sed ab omnibus formis annihilari, & exinaniri memoriā oportet, si Deo vniri debeat. Hoc enim nequaquam fieri potest nisi se totaliter ab omnibus formis, quæ Deus non sunt, separet, siquidem uti diximus in nocte intellectus, sub nullam formam, aut noticiam distinctam cadit Deus. Cum autem quemadmodum Redemptor noster docet, *Nemo possit duobus dominis seruire: non poterit memoria perfecte Deo & formis simul notitijsque distinctis copulari.* Cum

Anima potius debet cognoscere Deum per id quod non est.

Quidnam sit de memoria tractandum.

Quidnam sint naturales memoriæ notitias.

Ab omnibus istis notitijs denudari debet memoria, si Deo vniri velit.

Matth. 6. 24.

B.

Iohannis
CruceOpera
Mystica

NVI

124

*Qualis
remaneat
memoria,
Deo uni-
ta.*

Cum autem Deus nullam eiusmodi formam, aut imaginem habeat, quæ à memoria comprehendi possit, hinc est quod quando Deo est vnita (sicut quotidiano experimento compertum est) quasi sine forma & sine figura, amissa iam imaginatione, remanet summo bono in maxima obliuione, nullius rei recordando, immersa & agglutinata. Vnio quippe illa diuina euacuat eam à Phantasia, & quodammodo vniuersas ex ea formas & & notitias euertit, & ad supernaturalia subleuat, ad eò illam omnium rerum oblitam relinquens, vt postmodum magnam sibi debeat inferre vim, vt alicuius rei possit reminisci. Talisque est interdum hæc memoriæ obliuio, & imaginationis suspensio (propter memoriæ cum Deo vnionem) vt non modicum effluat temporis, nec tamen illud percipiat, nec quid id temporis egerit, noscat; imo verò eò quod tunc temporis imaginatiua suspensa sit, quamuis dolor inferatur corpori, illum non sentit; absque imaginatione enim nullum datur vestigium sensus, quia reuera non est. Vt autem

*Obliuiones
seu suspen-
siones ista
memoria,
non sunt
perfectioris,
sed ad vn-
ionis ex-
ordia spe-
ctant.*

Deus vnionem hanc perfectam efficiat, necesse est memoriæ (vt iam diximus) ab omnibus apprehensibilibus notitijs & eiusmodi suspensionibus separare. Illud tamen animaduertendum est, huiusmodi de quibus loquuti sumus suspensiones & abalienationes minimè hoc modo in perfectis contingere, eò quod ipsi iam perfecta vnione perficiantur, suspensiones autem ad vnionis exordia spectant.

*Magni
momenti
dubium
proponi-
tur.*

Obijcies fortassis: recte quidem se ita habere. Hinc tamen destructionem naturalis vsus, cuiusque potentiarum sequi, & proinde doctrina hac supposita, remansurum hominè bruti instar, omnium oblitum, & quod deterius est, sine rationis discursu, absque necessitatum operationumque naturalium memoria: Deum

autem nequaquam destruere naturam, sed potius illam perficere, ex hac verò doctrina necessario illius destructionem sequi, obliuiscitur enim homo moralium, rationaliumque vt illa operetur, naturalium etiam vt illa exerceat, omnium enim horum oblitus est, cū notitijs & formis, quæ sunt reminiscentiæ media, non attendat.

Obiectioni huic in hunc modum occorro & aio, quod quòd amplius memoria Deo coniugitur, eo notitias distinctas perdit, donec illas amittat, hoc est, illarum penitus obliuiscatur, quod tunc accidit, cū anima perfectè attingit statum, siue essentiam vnionis. Itaque initio dum hoc fit, nequit anima non versari in magna obliuione rerum, quandoquidem formarum, & notitiarum etiam obliuiscitur. Inde quod externa ista procedit cū notabili iniuria, & neglectu sui ipsius, oblitus cibi ac potus, si aliquid fecit, vel facere intermisit: si vidit, aut nō vidit, si ab alijs aliquid dictum est, vel non: idque propter immersionem memoriæ in Deum. At postquam vnionis habitum adepta est, qui summum quoddam bonum est, nō patitur isto modo has obliuiones in ijs, quæ rationem moralem, naturalemque concernunt. Quin potius in conuenientibus ac necessarijs operationibus, multo maiori perfectione prædita est. Tamen si illas exerceat ministerio formarum, & notitiarum memoriæ à Deo peculiari quodammodo excitararum; nam vt dixi, cum habitus vnionis adest, qui est status supernaturalis, memoria cæteræque potentia in suis naturalibus operationibus deficiunt, & à limite suo conaturali, ad Dei terminum, qui supernaturalis est transmigrant, quare cum memoria in Deum transformata sit, minimè illi adhærent, neque imprimuntur operationes siquidem memoriæ cæterarumque potentiarum, in hoc statu sunt quasi diui-

*Propositi-
dubitatio-
nis respo-
sio.*

*Operatio-
nis memo-
ria, & ce-
terarum
potentiarum
in conueni-
entibus
statu, sunt
quasi di-
uina, &
quæretur*

nz,

ne, occupatis iā à Deo velut absoluto Domino potentij, per earum in se transformationē. vnde & ipse est, qui illis præcipit, diuinoq; modo iuxta diuinum suum spiritum, & voluntatē mouet. Vt enim inquit Apost. Paul. *Qui adheret Deo, vnus spiritus est:* ideoq; operationes animæ totaliter vnitæ, sunt spiritus diuini, ac consequenter diuinæ.

Hinc etiam prouenit, quod huiusmodi animarum opera sunt talia, qualia esse debent, suntq; rationi consentanea, nō verò qualia esse non deberēt. Spiritus enim Dei facit illas scire, quod sciendum est; quod verò ignorandum, ignorare, eorū recordari, quorum meminisse debent; eorum vero obliuisci, quorum expedit obliuisci, facit illud amare, quod est amandum, non amare vero id, quod Deus non est, & sic ordinari primi motus potentiarum huiusmodi animarum (sunt velut diuini: nec mirandum est quod tales sint, siquidem in esse diuinum sunt transformatae. Harum operationum animæ nonnulla adducam exempla, quorum primum sit: Rogat quis aliū, qui in hoc statu versatur, vt preces ad Deum effundat pro se minime recordabitur pro illo orare per formam, seu notitiā aliq̄ relictā in memoria ex petitione illius: sed si opus fuerit vt oretur pro illo (quod tunc erit quādo Deus preces pro tali persona suas acceptare voluerit) huius voluntatē mouebit, desideriumq; orandi præstabit: si vero non placent Deo preces illæ, etiam si ad orandū conetur sibi inferre vim, nec orabit, nec orandi voluntatē habebit. Imo interdum desiderium pro his orandi immitter, quos neq; nouit, neq; de illis vīq̄ audiuit. Quod inde prouenit, quia Deus peculiari quadā ratione mouet potentias istarum Animarum (vt iam dixi) ad operationes illas cōgruentes exercendas, iuxta voluntatē & ordinationē diuinam. Vnde harum animarū opera, & orationes semper sortiuntur effectū suū. Huiusmodi

fuere orationes, & opera Deip. gloriosa, quæ cū ab initio ad hunc sublimē statū fuisset euecta, nunq̄ in anima sua habuit alicuius rei creatæ formā impressam, quæ eā, vel minimū à Deo distraheret, neq; ab illa aliquando ad operandum, eò quod à S.S. iugiter moueretur. Exemplū 2. Accurrere quis debet ad negotiū aliquod necessariū præfixo tēpore tractandū, cuius nō recordabitur per formā aliquā, quin imo, nesciens quomodo id fiat, imprimetur animæ per excitationē Memorix prædictā, quādo & quomodo illud sit faciendū; idq; infallibiliter, & absq; ylo defectu. Neq; in his rebus tantū Spirit. S. eas illuminat, sed etiā in pluribus, quæ eueniunt, & euenturæ sunt, & in multis casibus, etiam si absentes sint, licet interim ignorent, qua ratione id sciant. Cæterum hoc illis prouenit à diuina sapientia: ex eo .n. quod huiusmodi animæ student nihil scire, neq; apprehendere potentij, id quod eas præpedire posset, omnia generatim faciunt, prout in mentis descriptione tradidimus: iuxta illud Sapiētis: *Omnium enim artifex docuit me sapientia.*

Sed fortassis obijcies non posse animam euacuare, priuareque tantoperè memoriā formis ac phantasij vt ad statū adeo eminentē pertingere possit? Duo .n. sese offerunt obstacula & difficultates, vires ac habilitatē humanā superātes, ablegare videlicet & exuere id, quod naturale est, & attingere vniriq; ei, quod supernaturale est, quod etiā longe est difficilius: Er vt verum fatear, solis naturæ vitibus habilitateq; id assequi, profecto impossibile est; dico itaque verū esse, à Deo subleuari debere animā ad statū istū supernaturale: sed etiā debere illā quantū in se est, sese ad hoc disponere & accommodare, quod optime cum eo, q̄ ei Deus præbet, adiumento, præstare potest. Vnde etiam quando ipsa in hanc abnegationem formarumque vacuitatem ingreditur; collocat eam Deus, & quali

Sap. 7. 21.

An valeat

anima ita

euacuare

memoriā

ab omnib.

formis, vt

ad statum

adeo emi-

nentē posse

peruenire.

NOTA.

Potest e-

debet Ani-

ma se ipsā

ad statum

istū subli-

mem cum

Dei auxi-

lio dispo-

nere, quod

si ipsa fa-

ciat, collo-

cat eam

Deus in

vniōnis

possessione.

B.

Iohannis
in CruceOpera
Mystica

NVI

124

Et quamuis verum sit vix reperiri Animam, quæ in omnibus omnique tempore moueatur à Deo; ita perpetua fruendo vniõne, vt potentia ipsius Diuino semper moueantur modo; inueniuntur tamen animæ, quæ valde ordinariè adeo in suis operationibus mouentur, neque ipse sunt, quæ se mouent in illo sensu, quo loquitur S. Paulus: quod nimirum filij Dei, illi scilicet, qui sunt vniti, transformatique in eum Spiritu Dei aguntur. Hoc est ad Diuina in suis potentijs opera peragenda, mouentur. Nec mirum operationes esse Diuinas, cum vnio Animæ sit etiam diuina.

CAPVT II.

In quo enumerantur tria detrimenta quæ incurrit Anima, quam diu non manet in tenebris quoad notitias, & digressiones memoriae. proponit hoc loco primum donum.

TRibus nocuentis ac inconuenientibus obnoxius est spiritualis homo, si adhuc naturalibus memoriae notitijs, vt ad Deum pergat, vt voluerit, quorum duo sunt positia, vnum verò priuatiuum. Primum nocuentum se tenet ex parte rerum mundanarum, secundum ex parte Dæmonis: tertium verò, quod est priuatiuum, nihil aliud est, quam impedimentum & obstaculum, quod notitiæ istæ adferunt tendentibus ad diuinam vnionem.

Primum, quod à rebus mundanis originem trahit: est multis damnis subditum esse, medijs notitijs ac discursibus, exempli gra, falsitatibus, imperfectionibus, appetitibus, iudicij, temporis amissioni & alijs plucibus, quæ multas animæ inuehant impuritates. Quod autè necessario multis

debeat falsitatibus irretiri, qui locum præbet notitijs & discursibus, manifestum est: multoties enim verum, falsum illi apparebit, & certum, dubium & è contra, vix enim veritatem vnã radicitus exploratam habere possumus. A quibus omnibus malis liber euadit, si obscurauerit memoriam circa omnes discursus, & notitias.

Imperfectiones verò ad singulos passus occurrunt memoriae in ijs, quæ audiuit, vidit, olfecit, tetigit, & gustauit, quibus in rebus aliquam illi affectionem iam doloris, iam timoris, iam odij, spei vanæ, inanis gaudij, gloriæ vanæ, adhærere necesse est, quæ omnia ad minus imperfectiones sunt, & interdum peccata venialia manifesta. Hæc autem vniuersa puritatem perfectam, & simplicissimam cum Deo vnionem impediunt.

Quod autem etiam appetitus ex notitijs istis generentur, perspicue etiam patet; ex dictis enim notitijs ac discursibus naturaliter oriuntur; & solummodo velle discursum notitiamque habere, potest esse esca appetitus.

Quod etiam à iudicijs tentari debeat perspicuum est: non enim potest non impingere in bona malaque aliena, in quo euentu, interdum malum bonum apparet, & bonum malum. Quæ vniuersa mala neminem arbitror euasurum, nisi obsecrando, & obscurando memoriam, quo ad omnia.

Quod si obijcias, optime posse hominem vniuersa hæc quando occurrerint, superare: Respondeo id esse omnino impossibile, si notitias magnipendat; notitijs enim istis, mille ineptiæ sese ingerunt, & quædam earum tam subtiles sunt & delicatæ, vt, ne aduertente quidem anima, aliquid illi de suo affricent & aspergant, quemadmodum pix rei illi, quæ

Q 3 attin-

B. Iohannis in Cruce

Opera Mystica

III 124

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN